

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **H. N.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 A 46/2014 – 12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 9. 2014, č. j. OAM-263/LE-LE05-NV-2014, rozhodl žalovaný tak, že žalobci se ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) vstup na území České republiky nepovoluje. Žalovaný shledal, že žalobce nesplňuje podmínky pro vstup na území České republiky, tedy ani do Schengenského prostoru, neboť nedisponuje potřebným vízem nebo povolením k pobytu, které by jej k tomuto vstupu opravňovaly. Žalobci sice bylo Zastupitelským úřadem České republiky v Bejrútu vydáno vízum ČR s platností od 29. 8. 2014 do 4. 9. 2014, platnost tohoto víza však byla ukončena dne 31. 8. 2014 policisty Inspektorátu cizinecké policie Prahy-Ruzyně. Téhož dne byl totiž žalobci odepřen vstup na území ČR, jelikož při hraniční kontrole nebyl schopen prokázat účel a podmínky předpokládaného pobytu na území, jak vyžaduje čl. 5 odst. 1 písm. c) Nařízení Evropského

parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, tzv. Schengenského hraničního kodexu. Žalobce měl tedy podle žalovaného vycestovat z území ČR. Namísto toho však učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, které však učinil až poté, co byl po odepření vstupu na území Policií ČR vyzván, aby vycestoval z území Schengenského prostoru. Postup žalobce označil žalovaný za čistě účelový s cílem zneužít azylového řízení k obejití vízové povinnosti a dalších povinností cizince spojených se vstupem na území ČR. Na základě výše uvedených skutečností dospěl žalovaný k závěru, že žalobce se podáním žádosti o mezinárodní ochranu pokouší zneužít řízení o udělení mezinárodní ochrany k tomu, aby mohl vstoupit na území ČR a popřípadě odtud následně neoprávněně pokračoval do jiné země Schengenského prostoru. Žalobce by tak podle žalovaného mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, popřípadě ostatních států EU a proto žalovaný shledal naplnění podmínek ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. V této souvislosti žalovaný odkázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 2 As 14/2009 – 50, a uvedl, že žalobce není zranitelnou osobou ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, v níž namítal, že žalovaný chybně aplikoval ustanovení § 73 odst. 4 zákona o azylu a dále ustanovení § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.

[3] Žalobce především nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by představoval nebezpečí pro veřejný pořádek v ČR. Žalobce poukázal na skutečnost, že ze země svého původu vycestoval za účelem vyhledání ochrany. Vzhledem k tomu, že se mu podařilo získat vízum právě od zastupitelského úřadu ČR, přicestoval do České republiky. Postupoval tedy obdobně, jako všichni žadatelé o udělení mezinárodní ochrany, kteří na území ČR přicestují na základě vydaného víza, tj. nejprve vstoupí na území a následně požádají o udělení mezinárodní ochrany. Dle názoru žalobce je počet žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kteří disponují platným vízem, a přesto projeví tento úmysl již v tranzitních prostorách letiště minimální, ne-li nulový. Skutečnost, že nepožádal o udělení mezinárodní ochrany ještě v tranzitních prostorách před odepřením vstupu na území, není podle žalobce samo o sobě okolností potvrzující, že by se snažil zneužít azylovou proceduru a obejít vízovou proceduru a další povinnosti cizince spojené se vstupem na území.

[4] Žalovaný nezohlednil, že žalobce je státním příslušníkem Syrské arabské republiky, v níž již déle než tři roky probíhá občanská válka. Žalobce poukázal na ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, podle kterého se za vážnou újmu, která může žadateli v případě návratu do země původu hrozit, považuje také vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. S ohledem na podmínky panující v jeho zemi původu, nelze podle žalobce považovat jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany za čistě účelovou a podanou s cílem zneužít řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[5] Žalobce vyjádřil nesouhlas s argumentací žalovaného, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 2 As 14/2009 – 50, vyplývá, že samotná neexistence právního titulu ke vstupu na území může být důvodem jeho nepovolení. V této souvislosti žalobce poukázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11.

pokračování

2013, č. j. 5 Azs 15/2013-73, které považuje pro posuzovanou věc za přílehavější. Žalobce dále žalovanému vytknul, že v rámci řízení nezjišťoval, a proto ani nepřihlédl k tomu, že žalobce přicestoval do České republiky s úmyslem požádat zde o mezinárodní ochranu. Uzavřel, že žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a zároveň překročil meze správního uvážení, jelikož zcela opomněl hodnotit, že žalobce je státním příslušníkem Syrské arabské republiky, stejně jako přehlédl skutečné důvody, proč o udělení mezinárodní ochrany žádal až po odmítnutí vstupu a nikoliv ihned po příletu. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 A 46/2014 – 11, rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl totiž k závěru, že postup žalovaného byl v rozporu se smyslem a účelem ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, kterým je zabránit cizincům v jejich nezákonném vstupu na území České republiky, pokud se pokouší bezdůvodně dovolávat udělení mezinárodní ochrany, i když je zřejmé, že žádné azylově relevantní důvody nemají a snaží se tak tímto způsobem obejít zákon o pobytu cizinců. Městský soud shledal, že žalovaný neposoudil všechny relevantní skutečnosti. Zdůraznil, že žalobce předložil azylově relevantní důvody, pro které neobstojí odkaz žalovaného na rozsudek ze dne 14. 5. 2009, č. j. 2 As 14/2009 - 50, v němž Nejvyšší správní soud sice připustil, že neexistence právního titulu, na základě něhož je cizinec oprávněn ke vstupu na území ČR, může být důvodem k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. Podle městského soudu tak je zřejmé, že samotná neexistence pobytového oprávnění či platného víza musí být vždy doplněna také o další skutková zjištění, která by podpořila úvahu o ohrožení veřejného pořádku. Takovým zjištěním může být např. bezdůvodné dovolávání se udělení mezinárodní ochrany i přes absenci či zřejmou smyšlenost azylově relevantních důvodů.

[7] V posuzované věci však žalobce, státní příslušník Syrské arabské republiky, předložil zcela konkrétní a azylově relevantní důvody, které spolehlivě vyvracejí domněnku o zjevné bezdůvodnosti jeho žádosti. Současná válečná situace v Sýrii je totiž obecně známým faktem, který žalovaný nemůže přehlížet pouze na základě lakonického konstatování, že žalobce měl žádat o udělení mezinárodní ochrany okamžitě a při prvním setkání s českými úřady a ne se pokoušet o vstup do ČR v obecném cizineckém režimu. Městský soud žalovanému vytknul, že nijak nereflektoval okolnost, že žalobce až do hraniční kontroly žil v přesvědčení, že disponuje platným vízem, které mu vydal zastupitelský úřad ČR a neměl tudíž důvod se domnívat, že hraniční kontrolou neprojde. Nelze očekávat, že v daný moment bude cizí státní příslušník reagovat přesně tak, jak předpokládají české správní orgány a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany s odstupem jednoho dne od kontaktu s českými úřady považovat za *a priori* účelovou. Závěru žalovaného, že se žalobce snažil o zneužití azylové procedury, městský soud nepřisvědčil, neboť takovému závěru nesvědčí žádná ze skutkových okolností případu. Naopak žalobce již od samého počátku řízení, tj. jak v rámci žádosti, tak také do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uváděl azylově relevantní důvody, které vysvětlují, proč se snažil o vstup na území České republiky.

[8] Městský soud uzavřel, že správní uvážení učiněné žalovaným neobstojí, neboť není logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění a zcela pomíjí relevantní fakta případu. Žalovaný svou úvahu vedoucí k závěru o naplnění kritéria potenciální „nebezpečnosti pro veřejný pořádek“ žalobcem dostatečně nepodložil relevantními skutečnostmi tak, aby bylo možno vyslovit zmíněný závěr o nebezpečnosti žalobce dle § 73 odst. 4 písm. c) azylového zákona.

[9] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel označil rozsudek městského soudu za nezákonný a odporující konstantní judikatuře správních soudů. Konstatoval, že ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu vyžaduje existenci důvodné domněnky, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Jedná se tedy o správní uvážení, kdy je soudní přezkum omezen pouze na posouzení, zda úvaha správního orgánu nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem a zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 2 As 14/2009 – 50). Především se však jedná o řízení o povolení vstupu cizince na území ČR, nikoliv o řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud městský soud v posuzované věci, v níž se měl zabývat toliko nepovolením vstupu žalobce, uvádí, že žalobce předložil azylově relevantní důvody, nepřipustně předjímá posouzení věci správním orgánem, který bude relevantnost žalobcem uvedených důvodů posuzovat v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany. Městskému soudu tedy nepříslušelo zabývat se tím, zda jsou důvody žalobce relevantní z pohledu mezinárodní ochrany, ale měl se správně zabývat pouze naplněním ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu a přezkoumatelností správního uvážení stěžovatele. Stěžovateli není zřejmé, o co městský soud své závěry ve vztahu k mezinárodní ochraně žalobce opírá, neboť odůvodnění rozsudku neobsahuje žádnou argumentaci týkající se naplnění azylově relevantních důvodů. Odkaz na válečný stav v Sýrii nemůže ve vztahu k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu obstat, jelikož na podobnou situaci pamatuje ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

[10] Stěžovatel dále městskému soudu vytкнуł, že ve svém hodnocení nebezpečí jednání žalobce pro veřejný pořádek zcela pominul nutnost dodržovat mezinárodní závazky ČR. Stěžovatel poukázal na čl. 5 odst. 1 písm. c) Schengenského hraničního kodexu, dle kterého musí cizinec prokázat při kontrole účel a podmínky předpokládaného pobytu na území. Tuto podmínku však žalobce nesplnil a o udělení mezinárodní ochrany požádal až po odepření vstupu na území a výzvě, aby vycestoval z území schengenského prostoru. Jak vyplývá z již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 14/2009 – 50, pokud správní orgán dojde k závěru, že by žadatel po vstupu na území ČR pokračoval do dalších zemí schengenského prostoru, je úvaha o nebezpečnosti pro veřejný pořádek důvodná. Vzhledem k zásadě práva EU, že žadatel musí o udělení mezinárodní ochrany požádat v prvním státě, kde se nachází a nemůže si vybrat, ve které členské zemi EU o udělení mezinárodní ochrany požádá, je důležité, že žalobce, který vlast opustil legálně a z důvodu obecné a na něj dosud bezprostředně nijak nedopadající situace, měl zájem využít ČR toliko jako tranzitní zemi a fakticky směřoval do Spolkové republiky Německo (viz protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 9. 2014). Pokud by tedy stěžovatel nevydal rozhodnutí o nepovolení vstupu žalobce na území ČR, dopustil by se tím nejen porušení zákona, ale i mezinárodních závazků ČR – schengenských předpisů a dublinských pravidel, které jsou pro ČR přímo závazné. Stěžovatel připustil, že

pokračování

ČR odpovídá za posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Neznamená to ale, že by vstup žalobce na území musel být povolen, zvláště za situace, kdy nemá žádné platné povolení k pobytu či vízum. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 A 46/2014 – 12 zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že skutečnost, že o udělení mezinárodní ochrany požádal až poté, kdy mu byla zrušena platnost víza, neodůvodňuje sama o sobě závěr, že se snaží zneužít azylové řízení. Stěžovateli bylo při vydání rozhodnutí nepochybně známo, že žalobce přichází ze Syrské arabské republiky, kde dlouhodobě probíhá vnitřní ozbrojený konflikt. Městský soud k těmto skutečnostem na rozdíl od stěžovatele přihlédl, což nepředstavuje nepřípustný zásah do pravomoci správního orgánu, ale o postup, kdy soud přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo.

[12] Žalobce dále poukázal na bod 20 preambule Schengenského hraničního kodexu a čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a uvedl, že Schengenský hraniční kodex uplatnila Policie ČR. Po prohlášení úmyslu však stěžovatel již neposuzuje při povolení vstupu, zda žadatelé o mezinárodní ochranu prokázali podmínky a účel svého pobytu, ale rozhodují v souladu se závazky členských států v oblasti mezinárodní ochrany. K poukazu stěžovatele na skutečnost, že žalobce chtěl původně cestovat do Spolkové republiky Německo, kde chtěl požádat o mezinárodní ochranu, žalobce uvedl, že stěžovatel zřejmě poukazuje na kritéria stanovená v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (nařízení Dublin III), které však nestanovuje povinnost žadatelů požádat o udělení mezinárodní ochrany v určitém státě, ale kritéria k určení, který členský stát je příslušný k posouzení žádosti. K tvrzení stěžovatele, že účelem postupu soudu není umožnit cizinci žádost o udělení mezinárodní ochrany v jiném státě, neboť by tím soud porušil závazné právo EU, žalobce uvedl, že toto tvrzení stěžovatele nemá oporu v závazném právu EU, přičemž ani stěžovatel neuvádí, ze kterého ustanovení kterého konkrétního nařízení by měla tato povinnost zabránění podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v jiných členských státech vyplývat. Podle stěžovatele tak je kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zákonný a v souladu s mezinárodními závazky České republiky.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Mezi účastníky řízení není sporný skutkový stav, ale jeho právní hodnocení. Nejvyšší správní soud proto vycházel z popisu skutkového stavu, jak je uveden v rozhodnutí žalovaného.

[17] V posuzované věci se jedná o posouzení otázky, zda stěžovatel byl oprávněn žalobci nepovolit vstup na území podle § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, dle kterého, *ministerstvo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydá rozhodnutí nejpozději do 4 týdnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Nerozhodne-li ministerstvo v uvedené lhůtě, umožní cizinci vstup na území bez rozhodnutí a dopraví jej do azylového zařízení na území. Do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem ministerstvo rozhodne, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí cizinci, u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek.* Jádrem kasační stížnosti stěžovatele je argument, že městský soud nesprávně zohlednil při posuzování žaloby proti rozhodnutí o nepovolení vstupu na území důvody uváděné žalobcem v žádosti o mezinárodní ochranu a situaci v zemi původu a tím směřuje rozhodnutí o nepovolení vstupu a řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.

[18] Stěžovatel ve svém rozhodnutí v první řadě shledal, že žalobce nesplňuje podmínky pro vstup na území České republiky, tedy ani do Schengenského prostoru, neboť nedisponuje potřebným vízem nebo povolením k pobytu, které by jej k tomuto vstupu opravňovaly. V okamžiku, kdy dne 31. 8. 2014 přicestoval na území ČR linkou SEQ 11 z Istanbulu však žalobce disponoval vízem ČR vydaným Zastupitelským úřadem České republiky v Bejrútu s platností od 29. 8. 2014 do 4. 9. 2014. Je tedy zjevné, že v době přicestování na území České republiky žalobce disponoval dokladem opravňujícím jej ke vstupu na území ČR. Platnost tohoto víza byla ukončena dne 31. 8. 2014 a téhož dne byl žalobci odepřen vstup na území ČR, jelikož při hraniční kontrole nebyl schopen prokázat účel a podmínky předpokládaného pobytu na území, jak vyžaduje čl. 5 odst. 1 písm. c) tzv. Schengenského hraničního kodexu. Přesto je však podle Nejvyššího správního soudu třeba zohlednit, že platnost víza žalobce byla ukončena až po jeho přicestování do ČR, tj. v době příjezdu žalobce ještě vízem (dokladem opravňujícím jej ke vstupu) disponoval.

[19] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v posuzované věci stěžovatel vydal rozhodnutí ve věci nepovolení vstupu žalobce na území ČR, nikoli ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Ustanovení § 73 zákona o azylu s výjimkou odst. 7 tohoto ustanovení, z kterého vyplývá, že některá tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu (mučení, znásilnění nebo podrobení jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí) je třeba zohlednit již přímo v řízení o povolení vstupu na území, vskutku výslovně nestanoví, že v řízení o nepovolení vstupu je třeba vypořádat se s tvrzeními cizince relevantními z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany. V posuzované věci je však třeba zohlednit čl. 35 odst. 3 směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005, o minimálních

pokračování

normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále též „Procedurální směrnice“), dle kterého *v případě, že příslušný orgán odmítne povolit vstup, uvede věcné a právní důvody, proč se žádost o azyl považuje za nedůvodnou nebo nepřijatelnou.* Letištní řízení podle § 73 zákona o azylu totiž představuje formu řízení na hranicích existující dle českých předpisů platných k 1. 12. 2005 a je třeba na něj aplikovat čl. 35 odst. 2 až 5 procedurální směrnice. Požadavky uvedené v čl. 35 odst. 3 Procedurální směrnice platí nejen pro řízení o mezinárodní ochraně, ale též pro řízení o nepovolení vstupu konané v tranzitních prostorách, resp. v přijímacím středisku mezinárodního letiště. Takový závěr ostatně potvrzují i publikované články [srov. Lupačová, H.: Povolení vstupu žadatele na území a povinnost setrvat v přijímacím středisku, srovnání institutů a jejich (ne)soulad se směrnicí č. 2005/85/ES, in: Jílek, D., Pořízek, P.: Společný evropský azylový systém – zásahy do osobní svobody, Brno, KVOP, 2010].

[20] Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 – 34, *„vnitrostátní právo je zapotřebí vykládat v souladu s právem Evropské unie – tzv. eurokonformní výklad nebo také nepřímý účinek směrnice. Jedním z jeho limitů je ovšem zákaz výkladu contra legem; viz např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 4. 7. 2006 ve věci Adeneler, C 212/04, bod 110 a 111, dle kterého zásada konformního výkladu vyžaduje, aby: „...vnitrostátní soudy učinily vše, co spadá do jejich pravomoci, tím že vezmou v úvahu veškeré vnitrostátní právo a použijí metody výkladu jím uznané, tak aby zajistily plnou účinnost dotčené směrnice a došli k výsledku, který by byl v souladu s cílem sledovaným touto směrnicí“.* Primárně je tedy nezbytné použít takový výklad vnitrostátního ustanovení § 73 odst. 4 zákona o azylu, který je v souladu s právem EU, tj. i s čl. 35 odst. 3 Procedurální směrnice. Podle Nejvyššího správního soudu takovému eurokonformnímu výkladu a aplikaci předmětného ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu nic nebrání, neboť toto ustanovení právě prostřednictvím neurčitěho právního pojmu „veřejný pořádek“ dává orgánům aplikujícím právo prostor pro takový způsob aplikace práva. Je tedy třeba uvést, že předpoklady pro nepovolení vstupu na území nejsou splněny u takového žadatele o mezinárodní ochranu, který požádal o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, u něhož nelze v rámci předběžného posouzení jeho žádosti učinit závěr, že je nedůvodná či nepřijatelná. Takovému žadateli pak ministerstvo umožní vstup na území a dopraví jej do azylového zařízení na území.

[21] Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že stěžovatel opomíjí rovněž smysl a účel § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, kterým je, jak již konstatoval městský soud, pomocí institutu nepovolení vstupu zabránit cizincům v jejich protizákonném vstupu na území České republiky, pokud se tyto osoby pokouší bezdůvodně dovolávat udělení mezinárodní ochrany, i když je zřejmé, že žádné azylově relevantní důvody nemají. Tomu nasvědčuje i důvodová zpráva k zákonu č. 2/2002 Sb., kterým byl novelizován zákon o azylu a kterým byla zavedena úprava tzv. letištního řízení, která s jistými následnými změnami platí do současnosti. Důvodová zpráva k § 73 zákona o azylu říká: *„Zvláštní úprava řízení na letišti s užitím specifických zkrácených lhůt umožňuje prvotní, rychlé a efektivní odlišení osob, jejichž žádost je zjevně nedůvodná, a zamezí tak za splnění zákonem stanovených podmínek jejich vstupu na území (nebude se jednat o cizince, kteří jsou oprávněni k pobytu na území podle zákona o pobytu cizinců).“* (Srov. sněmovní tisk č. 921/0, Poslanecká sněmovna, III. volební období, digitální repozitář na www.psp.cz, zvýraznil Nejvyšší správní soud).

[22] Z výše uvedeného tak je zřejmé, že žalovaný se měl již v řízení o povolení vstupu na území v souladu s čl. 35 odst. 3 Procedurální směrnice zabývat skutečnostmi uvedenými v žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Důvody, které žalobce vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, se však žalovaný vůbec nezabýval, a jeho rozhodnutí tak je nezákonné pro rozpor s požadavky čl. 35 odst. 3 Procedurální směrnice. Městský soud naproti tomu postupoval v souladu s Procedurální směrnicí, pokud azylově relevantní důvody uváděné stěžovatelem zohlednil a přihlédl k relevantním skutečnostem (nebezpečná situace v Sýrii, která vedla žalobce k opuštění této země a podání žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu ohrožení jeho života). Závěry městského soudu v tomto směru jsou sice stručné, v žádném případě však nejsou nepodložené, jak namítá stěžovatel v kasační stížnosti. V posuzované věci se ostatně jednalo o přezkum rozhodnutí stěžovatele o povolení vstupu na území ČR, nikoli o přezkum rozhodnutí o mezinárodní ochraně a nebylo tak na místě se podrobně zabývat skutečnostmi relevantními z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany žalobci, pouze bylo třeba v souladu s čl. 35 Procedurální směrnice rámci tohoto řízení stručně zhodnotit a předběžně posoudit, zda je možné považovat žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany za nedůvodnou či nepřípustnou. Nejvyšší správní soud se proto ani nezabýval námitkou stěžovatele, že odkaz na válečný stav v Sýrii nemůže ve vztahu k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu obstát, jelikož na podobnou situaci pamatuje ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V posuzované věci je totiž na místě pouze předběžné zhodnocení důvodnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na všeobecně známou situaci v Sýrii je zřejmé, že takovéto předběžné posouzení postačuje k závěru, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podaná právě z důvodu situace v této zemi může být důvodná, byť i podle § 14a zákona o azylu. K tomu je třeba podotknout, že předběžné posouzení nepřípustnosti či nedůvodnosti „žádosti o azyl“ podle čl. 35 odst. 3 Procedurální směrnice, je třeba vykládat v souvislosti s čl. 2 písm. b) této směrnice, podle něhož *„za žádost o azyl se považuje jakákoli žádost o mezinárodní ochranu“*. Podrobné vypořádání důvodů uváděných v žádosti o mezinárodní ochranu však je předmětem řízení ve věci mezinárodní ochrany. Důvodná tedy není ani námitka, že městský soud tím, že přihlédl k azylově relevantním důvodům předestřeným žalobcem, nepřípustným způsobem zasáhl do pravomoci stěžovatele, který bude relevantnost žalobcem uvedených důvodů posuzovat v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[23] K uvedenému je třeba dodat, že správní orgán v řízení o nepovolení vstupu na území předběžně posoudí důvodnost žádosti žadatele o mezinárodní ochranu (ohledem na lhůtu 5 dnů stanovenou v § 73 odst. 4 zákona o azylu postačí stručné vyhodnocení situace v zemi původu a důvodů uváděných v žádosti o mezinárodní ochranu, zejména z hlediska nepřípustnosti či zjevné nedůvodnosti takové žádosti) a poté se v navazujícím řízení o udělení mezinárodní ochrany podrobně vypořádá s tím, zda žádost o udělení mezinárodní ochrany je přípustná a důvodná, či nikoliv.

[24] Námitce stěžovatele, že městský soud pochybil, neboť se nezabýval striktně pouze naplněním ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu a přezkoumatelností správního uvážení stěžovatele, proto nelze přisvědčit. Jak totiž vyplývá z výše uvedeného, městský soud při svém rozhodování náležitě zohlednil rozhodné skutečnosti na rozdíl od stěžovatele, jehož rozhodnutí je zcela nedostatečně odůvodněno v důsledku nezohlednění rozhodných skutečností, což vyúsťuje v nepřezkoumatelnost a nezákonnost jeho závěrů

pokračování

právě ve vztahu k aplikaci § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Pokud by stěžovatel věc řádně v souladu s čl. 35 odst. 3 Procedurální směrnice ve spojení s aplikovaným ustanovením zákona o azylu vyhodnotil, musel by dojít ke stejnému závěru jako městský soud, že žalobci neměl být nepovolen vstup na území, jelikož pochází ze Sýrie, na jejímž území je již několik let (od roku 2011) brutální vnitřní konflikt a jejíž obyvatelé jsou každodenně ohroženi na životě, což dosud mělo za následek stovky tisíc mrtvých a zemi musely opustit miliony obyvatel. Za této situace nelze mít za to, že by žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla zjevně nedůvodná či nepřípustná, respektive stěžovatel ani neuvedl žádné relevantní důvody, které by takový závěr odůvodňovaly.

[25] Stěžovatel dále v kasační stížnosti s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 14/2009 – 50, namítal, že pokud správní orgán dojde k závěru, že by žadatel po vstupu na území ČR pokračoval do dalších zemí schengenského prostoru, je úvaha o nebezpečnosti pro veřejný pořádek důvodná. Nejvyšší správní soud však má za to, že v důsledku odlišnosti nyní posuzované věci nelze z více důvodů vycházet z citovaného rozsudku zdejšího soudu, v němž dospěl k závěru, že neexistence právního titulu, na základě něhož je cizinec oprávněn ke vstupu na území ČR (platné povolení k pobytu či vízum), může být důvodem k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. V první řadě je třeba zohlednit, že skutkové okolnosti posuzované věci a věci, jíž se zabýval Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 2 As 14/2009, jsou značně odlišné. V posuzované věci totiž stěžovatel přicestoval v době platnosti svého víza, tj. oprávněně – ačkoli následně bylo vízum zrušeno, kdežto ve věci sp. zn. 2 As 14/2009 žalobce vůbec nedisponoval potřebným vízem či povolením k pobytu v ČR, neboť měl pouze letenku a vízum do Ruska. Další rozdíl spočívá v důvodech a okolnostech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které, jak výše uvedeno, je v souladu s požadavky Procedurální směrnice třeba zohlednit i při rozhodování o (ne)povolení vstupu cizince na území. Posuzovaná věc je tak značně odlišná také z toho důvodu, že ve věci sp. zn. 2 As 14/2009 Nejvyšší správní soud již rozhodoval za situace, kdy již ve věci vedené pod sp. zn. 2 Azs 11/2009 rozhodl o dříve podané kasační stížnosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany tak, že řízení o kasační stížnosti zastavil z důvodu, že nebylo možné zjistit místo pobytu stěžovatele [§ 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu]. Ve věci sp. zn. 2 As 14/2009 navíc žalobce pocházel z Turecka, které je členským státem NATO a přidruženým státem EU, s nímž jsou vedena přístupová jednání, kde je situace v porovnání se současnou situací v Sýrii mnohem příznivější a stabilnější, o čemž ostatně svědčí již jen to, že značná část uprchlíků ze Sýrie směřuje právě do sousedního Turecka. Z těchto důvodů se jednalo o zjevně účelovou žádost o mezinárodní ochranu. Naproti tomu občanská válka v Sýrii je mezinárodními organizacemi označována za nejhorší humanitární katastrofu současnosti.

[26] Nejvyšší správní soud tak má ve shodě se žalobcem za to, že v posuzované věci je na místě spíše zohlednit závěry, k nimž dospěl zdejší soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013 - 76, v němž vyslovil, že *jestliže žalovaný při výkladu citovaného ustanovení vycházel z rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 2 As 14/2009 – 50, a uvedl, že už samotná neexistence právního titulu ke vstupu na území, může být důvodem jeho odepření, nelze s ním souhlasit. Žalovaný totiž zcela pominul, že v uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že neexistence právního titulu, na základě něhož je cizinec oprávněn ke vstupu na území České republiky, může být důvodem k rozhodnutí o nepovolení*

vstupu na území, současně však také posuzoval, zda rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v mezích správního uvážení a zda bylo založeno na důvodné obavě ze snahy o zneužití azylového řízení.

[27] *Výklad žalovaného o možnosti automatického odepření vstupu na území České republiky v případě, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemá platné pobytové oprávnění, je třeba odmítnout také pro jeho rozpor se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodního práva. V této souvislosti lze poukázat zejména na ustanovení čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (sdělení ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb., dále jen „Ženevská úmluva“), ve kterém se Česká republika zavázala, že nebude stíhat pro nezákonnou přítomnost uprchlíky, kteří jsou přítomni na její území bez povolení, jestliže se přihlásí bez prodlení úřadům a prokážíou dobrý důvod pro svoji přítomnost.*

[28] *Vhodné je také připomenout i znění bodu 32 Směrnice o zajištění žadatelů o azyl vydané na základě čl. 35 Ženevské úmluvy a čl. II Protokolu k Ženevské úmluvě z roku 1967 (Guidelines on the Applicable Criteria and Standards relating to the Detention of Asylum-Seekers and Alternatives to Detention, dostupná na adrese www.unhcr.org/505b10ee9.html), ze kterého vyplývá, že nezákonný vstup či přítomnost žadatele o azyl nedává státu automatické právo k jeho zajištění či k omezení svobody pohybu.*

[29] *I když se v případě odepření vstupu na území nejedná o zajištění v nejužším slova smyslu, je při výkladu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu třeba zohlednit, že není-li žadateli o mezinárodní ochranu vstup na území povolen, je tento (s výjimkou možnosti vycestování do třetí země) nucen setrvat po dobu azylového řízení v přijímacím středisku, čímž fakticky dochází k omezení jeho svobody pohybu (viz obdobně důvodová zpráva k zákonu o azylu).*

[30] (...) [V] případech žadatelů o azyl se v zásadě na rozdíl od běžných imigrantů jedná o situace, kdy s ohledem na případný strach z pronásledování v zemi jejich původu, tyto osoby objektivně ani nemusí mít možnost zajistit si předem potřebné doklady pro vstup do země, v níž zamýšlí požádat o mezinárodní ochranu. Nepovolení vstupu na území České republiky pouze na základě skutečnosti, že žadatel o azyl nepředloží vstupní vízum, by tak nebylo ničím jiným než generálním prevenčním opatřením trestajícím samotné podávání žádosti o mezinárodní ochranu.

[31] *Uvedené nicméně není překážkou tomu, aby žalovaný přistoupil k uplatnění zajišťovacích prostředků v případech, kdy dospěje k důvodnému závěru o snaze žadatele o zneužití azylového řízení. Přijaté opatření se však musí pohybovat v mezích správního uvážení, nesmí nést znaky libovůle a musí být založeno na posouzení osobního chování žadatele o azyl (srov. obdobně body 18 až 20 a 33 Směrnice o zajištění žadatelů o azyl).*

[32] *K uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že čl. 31 Ženevské úmluvy dále interpretuje Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ve stanovisku výkonného výboru č. 44 z roku 1986 o detenci žadatelů o azyl (k dispozici na: <http://www.unhcr.org>), v jehož bodu b) je uvedena formulace, která byla zjevně vzorem pro znění § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu: „s ohledem na útrapy spojené s detencí, by se jí státy normálně měly zdržet. Pokud je to nutné, lze se k detenci uchýlit jen na základě zákona za účelem ověření totožnosti; za účelem zjištění skutečností, na nichž se zakládá žádost o status*

pokračování

uprchlíka nebo o azyl; v případech, kdy uprchlíci nebo žadatelé o azyl zničili své cestovní doklady nebo doklady totožnosti nebo použili padělané doklady, aby uvedli v omyl orgány státu, kde hodlají požádat o azyl; nebo je-li to nutné k ochraně veřejné bezpečnosti nebo veřejného pořádku. Ve směrnici UNHCR dále vysvětlující důvody pro detenci [UNHCR Revised Guidelines on Applicable Criteria and Standards Relating to the Detention of Asylum Seekers (February 1999), rovněž k dispozici na: <http://www.unhcr.org>], pak je bodě IV. kapitoly týkající se detence žadatelů z důvodu nebezpečí pro veřejný pořádek uvedeno, že detence „*by neměla být užívána jako trestní nebo disciplinární opatření za nezákonný vstup nebo přítomnost na území*“. S přihlédnutím k výše uvedeným zásadám, které by měly být aplikovány při detenci žadatelů o azyl a s přihlédnutím k tomu, že v posuzované věci je evidentní, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nelze považovat za zjevně nedůvodnou nebo nepřipustnou, má Nejvyšší správní soud dále za to, že ve skutečnosti, že žalobce od 1. 9. 2014 nedisponoval doklady, které by jej opravňovaly k pobytu na území ČR (vízum opravňující jej ke vstupu bylo policisty zneplatněno dne 31. 8. 2014) nelze v posuzované věci spatřovat porušení veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu.

[33] Nejvyšší správní soud má dále za to, že stejně jako ve věci sp. zn. 5 Azs 15/2013, je i v nyní posuzované věci závěr stěžovatele, že žalobce po vstupu na území České republiky zneužije azylové řízení a pokusí se vycestovat do další země schengenského prostoru, pouze spekulativní a neopírá se o racionální zdůvodnění. Jak již totiž bylo uvedeno výše, účelovost postupu žalobce nelze spatřovat ve způsobu, jakým přicestoval do ČR a rovněž situace v zemi původu žalobce a jeho tvrzení svědčí o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany nebyla žalobcem podána účelově. K názoru stěžovatele, že žadatel musí o udělení mezinárodní ochrany požádat v prvním státě, kde se nachází a nemůže si vybrat, ve které členské zemi EU o udělení mezinárodní ochrany požádá, Nejvyšší správní soud uvádí, že žalobce v posuzované věci přesně takto postupoval, neboť dne 31. 8. 2014 přiletěl do ČR a dne 1. 9. 2014 zde požádal o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud je stejně jako městský soud přesvědčen, že je třeba ve prospěch žalobce zohlednit, že až do hraniční kontroly byl v přesvědčení, že disponuje platným vízem a neměl tudíž důvod se domnívat, že hraniční kontrolou neprojde. Není vskutku možné očekávat, že uprchlíci budou vždy postupovat přesně tak, jak předpokládají předpisy evropského azylového práva. Nejvyšší správní soud uvedl již v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 Azs 11/2013 - 20, „*Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že nařízení Dublin II cizincům neurčuje, ve kterém státě jsou povinni požádat o mezinárodní ochranu. Nařízení Dublin II toliko stanoví kritéria, podle nichž se určuje příslušnost k vedení řízení o mezinárodní ochraně, tedy samo vychází z předpokladu, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany budou podávány i ve státech, které se později ukážou být nepřipustnými (viz čl. 1 nařízení Dublin II). Bylo by ostatně nepřijatelné vzhledem k povaze azylového řízení klást na bedra žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kteří jsou v mnohdy nelehké situaci a nemají dostatek informací, další právní překážky a dokonce vyvozovat pro ně nepříznivé právní následky, pokud žádost o mezinárodní ochranu podají ve státě, jenž není podle nařízení Dublin II příslušný k jejímu projednání. Úvaha stěžovatele, že úmyslem žalobkyně bylo zneužít azylovou proceduru, je pak pouhou spekulací, která není podepřena žádnými skutkovými zjištěními.*“ Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podanou s odstupem jednoho dne od kontaktu s českými úřady, proto nelze bez dalšího považovat za účelovou, přestože byla podána až poté, co bylo žalobci zneplatněno vízum a byl Policií ČR vyzván, aby vycestoval z území schengenského prostoru. Závěr, že

žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany není účelová, podporuje také obsah této žádosti a situace v zemi původu žalobce. K poukazu stěžovatele na skutečnost, že žalobce měl zájem využít ČR toliko jako tranzitní zemi, když směřoval do Spolkové republiky Německo, Nejvyšší správní soud uvádí, že žalobce do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany vskutku uvedl, že se původně chtěl dostat do Německa. To však nic nemění na tom, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany není možné považovat za účelovou, a to právě s ohledem na shora uvedené. Z tvrzení uvedených v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany je totiž zřejmé, že žalobce v první řadě hledá bezpečí v jiné zemi z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu probíhajícího v jeho zemi původu. Dále je třeba uvést, že stěžovatel žádným způsobem nezjišťoval, zda žalobce i nadále hodlá cestovat do Spolkové republiky Německo poté, co požádal v České republice o mezinárodní ochranu či zda svůj postoj změnil. Za této situace nelze než konstatovat, že obava stěžovatele, že žalobce bude cestovat do jiné země schengenského prostoru, není podložena skutkovými zjištěními. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že žalobce hodlá porušit § 49a odst. 2 zákona o azylu, dle kterého *žadatel o udělení mezinárodní ochrany není oprávněn po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany opustit území*.

[34] Důvodná není ani námitka, že povolení vstupu žalobce na území by znamenalo porušení mezinárodních závazků ČR a práva EU, v souvislosti s čímž stěžovatel poukázal na čl. 5 odst. 1 písm. c) Schengenského hraničního kodexu. Sám stěžovatel ve svém rozhodnutí neargumentoval čl. 5 odst. 1 písm. b) Schengenského hraničního kodexu, kterého se dovolává nyní v kasační stížnosti a který pro pobyt, jehož délka za období šesti měsíců nepřekročí tři měsíce, stanoví pro vstup státních příslušníků třetích zemí podmínku platného víza. Své rozhodnutí stěžovatel opřel o čl. 5 odst. 1 písm. c) tohoto kodexu, který stanovuje podmínky zdůvodnění účelu a podmínek předpokládaného pobytu a zajištění dostatečných prostředků (nebo schopnosti si tyto prostředky legálním způsobem opatřit) pro obživu, jak na dobu předpokládaného pobytu, tak na návrat do své země původu nebo na průjezd do třetí země, ve které je zaručeno přijetí cizince. Nejvyšší správní soud má za to, že argumentace čl. 5 odst. 1 písm. b) Schengenského hraničního kodexu je v posuzované věci nepřiléhavá. Žalovaný totiž ve věci rozhodoval dne 4. 9. 2014, tj. poté, co žalobce dne 1. 9. 2014 požádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný tedy již rozhodoval v režimu zákona o azylu, který mimo jiné stanoví postup a podmínky, za nichž Česká republika poskytuje v odůvodněných případech ochranu uprchlíkům, což představuje mezinárodní závazek České republiky plynoucí např. z Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu k této úmluvě z roku 1967 publikovaných sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb. Jak bylo již výše zdůvodněno, při předběžném posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nelze vyloučit udělení některé z forem mezinárodní ochrany žalobci, neboť situace v jeho zemi původu je velmi nebezpečná a chaotická z důvodu intenzivního vnitřního ozbrojeného konfliktu, což je také důvod, který žalobce přiměl k odchodu ze země původu. Při argumentaci Schengenským hraničním kodexem, proto měl stěžovatel zohlednit také čl. 5 odst. 4 písm. c) tohoto kodexu, dle kterého státním příslušníkům třetích zemí, kteří nesplňují jednu nebo více podmínek stanovených v odstavci 1, může členský stát povolit vstup mimo jiné též vzhledem ke svým mezinárodním závazkům a dále bod 20 odůvodnění téhož kodexu, dle kterého, *toto nařízení ctí základní práva a zachovává zásady uznané zejména v Listině základních práv Evropské unie. Mělo by se používat v souladu se závazky členských států v oblasti mezinárodní ochrany a zásady nenavrácení*. Nejvyšší správní soud tak má za to, že

pokračování

v případě žalobce, který přicestoval zjevně s cílem požádat o mezinárodní ochranu a disponoval v době přicestování do ČR platným vízem, nebylo možné bez dalšího aplikovat § 5 odst. 1 písm. b) Schengenského hraničního kodexu. Městský soud tedy nikterak nepochybil, pokud na rozdíl od stěžovatele k situaci v Sýrii přihlédl. Naopak, je to stěžovatel, který věc nesprávně posoudil, neboť ve své argumentaci pominul čl. 5 odst. 4 písm. c) ve spojení s bodem 20 odůvodnění Schengenského hraničního kodexu.

[35] S přihlédnutím k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzované věci není hypotéza normy obsažené v § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[36] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[37] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť žalovaný v něm neměl úspěch a žalobci žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu